

Autobahn

MAGDEBURG-BRAUNSCHWEIG, 2. JANUAR

Hun er kørt direkte ind i lyset. Det er lige før, det blænder hende.

Det føltes som nat, da hun begav sig af sted på den lange tur fra Berlin til Bruxelles. Så kørte hun ind i det gryende lys, og nu stiger den magisk klare vintersol op over byen, som hun ved hedder Magdeburg. Langt ude i det fjerne til venstre for motorvejen mener hun at kunne se solskiven omslutte den gotiske katedrals dobbelttårne, som om lyset faktisk kom fra kirketårnene og lagde sig om dem som en glorie. Mittellandkanalen snor sig ind under motorvejen mod Elben – hvis det da ikke er omvendt – for lige uden for synsvidde at danne Europas største vandvejkryds. Men det er et andet kryds – mellem Autobahn A2 fra Berlin og A14 fra Leipzig – der en halv snes kilometer senere minder hende om de advarende ord fra aftenen før.

Hun kører normalt ikke bil, da slet ikke så lange strækninger, og de få gange, hun er nødt til det, er det med en anden bag rattet nu om stunder. Men ikke i dag, i dag hersker der særlige omstændigheder. Og glatkørsel har hun ikke prøvet, siden hun var i tyverne.

For vel er det glat derude. Hun har mærket vejgrebet smutte et par gange – øjeblikke hvor den der uhyggelige, ældgamle skræk prøver at hakke sig ud gennem brystkassen – og hun har set et og andet rimdækket bilvrags kante A2. Men trods alt snarere biler, der er kørt i grøften, end ulykker, glatføreheld, og hendes mekaniker har forsikret hende om, at hendes vinterdæk er førsteklases.

Der burde ikke være noget at være bange for.

Hvis det ikke var for i aftes. Nytåret i Berlin var overstået, nytårsdags tunge ro havde indfundet sig. Et nyt år, nye forhåbninger, nye muligheder faktisk. Et mildt indre smil. Det hele var gået bedre, end hun havde turdet håbe på. Gensynet med Berlin. Og alting virkede bedre, mere livsdueligt, lysere. Men så pludselig de advarende ord.

»Tysklands farligste motorvejsstrækning.«

Den begynder et sted i nærheden af delstatsgrænsen, var det ikke sådan? Lige efter grænsen mellem Sachsen-Anhalt og Niedersachsen – og netop som hun prøver at komme på navnene på et par småbyer, passerer hun helt uventet grænsen. Kort efter ser hun et skilt med kilometerafstande og bynavne passere forbi. Hun genkender to af dem. Helmstedt og Peine. Det var da dem, ikke?

Jo. Den velkendte mandestemme: »Tysklands farligste motorvejsstrækning er A2 mellem Helmstedt og Peine.«

Hun mærker, hvordan hun tager et tag i sig selv, så snart hun kommer ind i Niedersachsen. Det er snart Helmstedt. Mellem Helmstedt og Peine ligger Braunschweig.

Ting, hun husker fra arbejdet i Bruxelles; hun kan godt lide at have tjek på den slags. Det her er tværvejen gennem Tyskland, hovedfærdselsåren mellem hele Øst- og Vesteuropa. Hundred og tyve tusind køretøjer hver eneste dag. Tung trafik fra Polen. Mængden af udstødningsgasser, drivhusgasser og klimaforandrende os overgås kun af mængden af ulykker. Færdselspolitiet i Braunschweig går for at være Europas mest aktive.

Og nu det glatte føre.

Som ved et trylleslag ændrer vinterskønheden karakter. Solen, der er nået et lille stykke op over horisonten nu, gør det også. Dens magi bliver sort; sort magi. Da hun passerer Helmstedt, mærker hun meget tydeligt en klump i halsen.

Hun har altid haft det svært med motorveje. Den der mærkelige grænseløshed. At være nødt til at kikke mere i bakspejlet end fremad. Hele tiden at skulle holde øje med selvovaluerende midaldrende mænd, som kommer fræ-

sende bagfra i deres selvterapeutiske overlydsbobler, lægger sig en meter bag en og blinker med fjernlyset, fordi man kun kører hundred og tres.

Ikke for det, hun kan ikke påstå, at den franske bilisme er så meget bedre. Men ingen steder bliver kulturforskellen så tydelig. Har hun det så bedre med Paris' lovløse trafikjungle end med de tyske motorvejes velgødede speedhaver?

Ret beset er ingen af delene at foretrække. Begge er forkerte. Begge dele hører nittenhundredtallet til, og nittenhundredtallet er fortid. Tiden er inde til endelig at turde tage skridtet ind i det næste århundred.

Som vi dog forspildte nittenhundredtallet. Disse uendelige muligheder for reelt at skabe et ægte samfund med plads til alle, hvor ingen behøver at være udenfor. For første gang var ressourcerne der rent faktisk. Og hvad gjorde vi? Lod os modstandsløst rutsje tilbage mod de mest middelalderlige holdninger, mod et stadigt mere primitivt den-stærkeste-vinder-samfund.

Hun er selvfølgelig godt klar over, at det er ønsket om at komme forbi Braunschweig, forbi Peine, tilbage til den »almindelige« Autobahn, der driver hele ræsonnementet. Et forsøg på at tænke på noget andet, simpelthen. Som om Tysklands motorveje tillader en at tænke på andet.

Det er, idet hun drejer hovedet til venstre for at få et glimt af Braunschweig, hun ser noget andet. Afstandssynet, der er så afgørende, så livsvigtigt netop på motorvejen, fanger et blinklys. Det er det første.

Det er det første af en perlerække af tegn, som når hende med en hastighed, der sætter hele hjernens bearbejdningskapacitet på prøve. En bilist fire-fem biler længere fremme slår katastrofeblinket til. Flere lys forude, både bremselys og blinklys, røde og orange, et sted helt tæt på lyden af bremses, nogen der hugger bremserne i. Udskridningslyde?

Derefter stilhed.

Først da hendes bil holder bomstille, og det der hurtige, skæbnetunge blik i bakspejlet konstaterer, at også de bagved-

kørende holder stille, først da kommer den næste række hændelser. Og den kommer på den modsatte kørebane.

Det første er røgen. Og det er ikke den der stille, fine, æteriske røgfane, der stiger op mod himlen. Det er slet ikke den slags. Snarere en kugle af røg, en sfære. En sort bold, der ser ud, som om den er blevet hamret ned i jorden og nu slynges tilbage op mod en kæmpestor hånd, der for længst er trukket tilbage. I stedet er der noget andet deroppe, nu hvor røgkuglen fortøner sig mod himmelhvælvet, og *det* burde helt sikkert ikke være der. Og hun burde ikke stå ud af bilen, da hun ser det. Det burde de andre heller ikke, dem i de andre holdende biler. Men det gør de. Det er ligesom så uundgåeligt.

I luften, hvor røgkuglen befandt sig lige før, er der nu en anhænger. En tung, tung anhænger. Det er som et stillbillede. Og det er ikke til at forestille sig de kræfter, der har slynget anhængerens op i luften.

Og anhængerens er en tankvogns anhænger.

Det er ganske vist langt væk, og bevægelsen er så sælsomt langsom, at intet af det virker virkeligt, men man burde vel sidde i dækning nu. Det er den erkendelse, hun ser i medbilsternes blikke. Men det er for sent at gøre noget ved det, for nu styrter tankvognsanhængerens ned igen. Neden under den skelner hun et virvar af biler. Et harmonikasammenstød. Hun kan se flere sorte biler, to røde, en blå, en sølvfarvet, og inde i midten får hun øje på en lille hvid bil. Alle er tilsyneladende stødt sammen med alle, men det ser ikke dødbringende ud, ikke på den der totalt smadrede motorvejsmåde. Det ser i hvert fald ikke dødbringende ud *endnu*.

For det sidste, hun ser, inden tankvognsanhængerens falder ned over resterne af harmonikasammenstødet, er at der løber noget ud af den. Nej, ikke løber, snarere strømmer, sprøjter, ja, fosser. En bølgen stiger op fra den klare, faldende væske, som hun kun ser i en brøkdelt af et sekund. Den fossende væske fra tankvognsanhængerens får luften til at dirre.

Så hamrer anhængerens i asfalten. Fuldstændig lydløst.

Der er intet tilbagespring, ingen aldrig så kort modbevæ-

gelse. Anhængerer falder bare ned og bliver liggende. Limet fast. Hun når at vende sig om mod medtrafikanterne, og hun ser, at de også ved, hvad der venter. Hun ser det på deres øjne.

Den langsomhed, de drejer hovederne med.

Og sænker hovederne med. Som i en fælles bøn. Til en hvilken som helst gud.

Den ulideligt langtrukne pause, mens tankvognens anhænger lægger sig til rette efter sin lange flyvetur. Hun kan ikke se det, men den tiltagende flimren i luften fortæller hende, at det stadig fosser ud. At det stadig fosser ud af tankvognsanshængerer.

Og så sker det uundgåelige. Væsken bryder i brand. Én enkelt enorm, lydløs flamme stiger lodret op, som fra et olieborehul, der er videt ud til siderne. Den spreder sig i alle retninger. Lyden vender tilbage efter sit lange fravær. Som en perlerække af brøl. En perlerække af brøl, hvor benzintank efter benzintank eksploderer. De fossile brændstoffers nådesløse kædereaktion.

Det er som en skov af flammer nu. En tæt jungle af ren ild. Trods afstanden vælder heden ind over tilskuerne på den modsatte kørebane. Dens efterdønninger overskyller dem. Af en eller anden grund tænker hun, at hendes øjenbryn pludselig ikke er der mere.

Forbrændingens vanvittige hastighed. Det er ikke engang en kædereaktion. Det hele sker på én gang. Verden er i flammer. Heden opsluger lyden. Lyden suges ind i ilden. Alt er ild. En sort, sort røg, som endnu en gang danner en kugle, stiger til vejrs.

Så slutter det hele lige så brat, som det begyndte. Ilden dør hen efter at have fortæret alt på sin vej. Røgkuglen letter og afløses af en sort, men stadigt mere gennemsigtig tåge. Bilvrage efter bilvrage, totalt udbrændte, toner frem af tågen.

Alt er sort. Sortsvedent. Det er verden efter Ragnarok.

Og alligevel er det ikke helt sådan. Der er stadig noget tilbage midt i det hele, som i en cirkels centrum. Og det er ikke sort. Det er hvidt.

Det er den lille hvide bil, midt i alt det udbrændte sorte.

Og det vanvittige sker, at den lille hvide bils dør går op. En ung mand vakler ud, lige så hvid som sin bil. Han ser sig omkring. Men det er usandsynligt, at han ser noget. Det er mere en mekanisk gestus. At se sig omkring. Danne sig et overblik. Tage bestik af situationen.

Den unge mand bliver stående ved siden af bilen. Han ser ingenting. Men han lever.

På den modsatte vejbane ser de desto mere. De ser den lille hvide bil holde dér tilsyneladende uskadt midt i alt det sorte, som det stadig ryger fra. Og det er som en åbenbaring.

Hun ser sig omkring. Hun kikker på de andre bilister. Deres blikke mødes, og de er så ens. De ser det samme.

De ser det hvide træde frem af alt det sorte, bag røgslørets mere og mere porøse mørke.

Og hun tænker:

En elbil.

Det er i det øjeblik, det går op for hende, hvad hun skal gøre.

Indkøb

TÎRGU MUREȘ, RUMÆNIEN, 17. FEBRUAR

Det sker, at folk undrer sig over, at Mander Petulengro kan skelne lys fra mørke. Mange tror, at han snyder, at han trods alt har en form for orienteringssyn. Men det er ikke tilfældet. Han blev født blind og har aldrig nogensinde set. Han ved ikke engang, hvad det vil sige.

Det er forskellen, når han er sammen med nyblinde. De lider virkelig, de oplever tabet så stærkt. De lever stadig som skygger i de seendes univers.

Det gør han ikke. Han er alene i sit eget. Nogle gange når han møder andre blindfødte, kan han opleve en slags fællesskab. Så er det, som om de tangerer hans verden. Alligevel er de der aldrig rigtig. Ikke helt. Også de er alene i hver sin verden.

Der var en tid, hvor han ønskede, at nogen kunne tage plads i hans univers. Det var vandringens tid. Lille Luminita i Sarajevo. Lige så blind som han så hun ham bedre end nogen anden. Betydelig bedre end han selv. Et kort øjeblik befandt de sig i samme univers.

Nej, ikke vende den sten.

Han har trukket sig tilbage. Plejehjemmet her skal blive hans sidste opholdssted. Han venter faktisk mest på det næste mørke. Han aner, at overgangen ikke bliver særlig drastisk.

Selv guitaren har han lagt på hylden. Som han nu sætter sig op i sengen og kradser hul på endnu et helt friskt loppebid, tillader han sig for en gangs skyld at lade hånden glide hen over instrumentets kurver. Tanken om Luminita skubbes brutalt til side af det lag støv, der knaser mellem hans fingre. Et øjeblik fyldes han af sorg over, at han har ladet guitaren

samle støv igen. Så skubber han også det fra sig. Det er logisk. Han har trukket sig tilbage. Han har spillet nok, sunget nok, vandret nok. Og set betydelig mere end alverdens seende.

Han snuser til støvet. Smuldrer det let mellem fingrene. Han genkender lugten af snavs, rigtig indgroet snavs, men der er andet og mere end det. Det lugter af metal. En form for tungmetal. Er det her virkelig det rette sted at slå sig til ro? Skal alle disse år slutte på dette sted?

Tîrgu Mureş er ikke hans hjem. Det er den forkerte del af Transsylvanien. Hans hjem var den lille flække Casin, tæt ved Miercurea-Ciuc i Harghita. Men efter det, der skete, eksisterer den flække ikke mere. Den er ikke med på hans kort. Han blev dømt til at blive en vandrers. Og nu er han holdt op med at vandre. Og holdt op med at spille guitar. Holdt op med at synge.

Holdt op med at leve.

Han har hørt dem længe nu. De er gået rundt mellem værelserne, forstanderen svansende bagefter med et tonefald, som han aldrig før har hørt. Han forstår, at det betyder noget, og i et andet liv havde han reageret hurtigere. Så havde han været ude af plejehjemmet – bagvejen, som han kender bedre end sin egen baglomme – inden det var for sent. Men for sent til hvad? Hvad kan true ham her? Har han ikke allerede nået bunden?

Alt for sent forstår han, at hvile ikke er bunden. Muligheden for at hvile. Der er en bund, hvor der ikke findes hvile.

Han ved, at det er dag. Han ved temmelig præcis, hvad klokken er. Lidt over to. Det er det varmeste tidspunkt på døgnet. Ikke desto mindre sætter kulden sig i leddene. Så gammel er han ikke. Kulden burde ikke sætte sig i leddene.

Midt i februar, kvart over to om eftermiddagen. Han kan mærke lyset. Ved præcis, hvor lyst det er. Døren er lukket, det kan han høre, de har tilsyneladende lukket dørene til alle værelserne. Han fornemmer, at der er noget i gære.

Men han føler ingen frygt. Hvad skulle han være bange for? Har han ikke allerede gennemlevet alt?

Det er, da døren går op, Mander Petulengro for første gang i mange år føler – ikke frygt, det er for meget sagt, men et ubehag, en fornemmelse af, at en bevidst statisk tilværelse er på vej til at blive dynamisk.

For han ved, at det skal blive lysere, når døren går op. Der er lysere ude i gangen, de otte »gæsters« værelser er plejehjemmets mørkeste. Men denne gang bliver det ikke lysere. Selv om han hører døren gå op på vid gab, bliver det mørkere. Endnu mørkere.

Først tror han, at hans veldokumenterede sans for lys – den som han slet ikke burde have – er blevet sat ud af spillet. Derefter forstår han, at der er andre ting på færde.

Helt andre.

Han kan høre på skridtene, at de er tre, og sammenlignet med forstanderens cirka femoghalvfjerds kilo lette skridt (som ganske vist er lettere end sædvanligt, mere forsigtige) er de alle tre tungere. To af dem er rigtig tunge. Men det er den tredjes stemme, der lyder:

»Hydrocephalus var fin, men ellers er vi langt fra tilfredse.«

Basstemme, vant til at blive adlydt, men samtidig neutral, forretningsmæssig, den truende undertone er kun akkurat hørbar. Blyant mod notesblok. Mander Petulengro prøver at komme på, hvad »hydrocephalus« betyder, samtidig med at hans næse registrerer, at svedafsondringen i forstanderens armhuler tager til.

»Men Huntingtons chorea var vel glimrende?« siger forstanderen udglattende. »Så lille også. Kan med fordel kombineres med en frodig moderskikkelse.«

»Hvornår er det blevet din opgave at tilrettelægge vores virksomhed, om jeg må spørge?«

»Det var ikke sådan ...«

»Jeg har sjældent set så frastødende en akondroplasi,« afbryder basstemmen. »Tror du selv på, han kan score så meget som en cent?«

Mander Petulengro hører forstanderens dybe indånding og prøver at få puslespillet til at gå op. Hvad er det her?

Hvad er det, der foregår? Og hvad har det med ham at gøre? Måske ingenting. Det håber han: ingenting. Han vil vende sig en kvart omgang og lægge sig ned mellem de sultne lopper igen. Men han gør det ikke. Han sidder bomstille. Fokuserer. Hydrocephalus, Huntingtons chorea, akondroplasi – det er da medicinske termer, ikke? Sygdomme?

Og: »Tror du selv på, han kan score så meget som en cent?«

Han hører de tunge skridt bevæge sig rundt mellem værelsernes otte »gæster«. Han ved helt ærligt ikke, om alle otte er der. Hans årvågenhed har været suspenderet alt for længe.

Han hører forstanderen rømme sig og sige:

»Til gengæld har vi gemt det bedste til sidst.«

Mander rører sig ikke. Hans gamle årvågenhed er ikke død, den har bare ligget brak, den der reddede ham på de lange vandringer. Den og sangen. Og guitaren.

For første gang meget længe føler han trang til at gribe ud efter guitaren. Lidt mere kratten med blyanten, så et par skridt frem. Direkte mod Mander. Og pludselig falder det hele på plads. Hver eneste brik af puslespillet glider ned på sin rette plads. Og et billede toner frem. Et billede, som ingen anden end han kan se.

På sin egen særlige måde.

»Du mener ham der?« siger basstemmen skeptisk.

»Blindfødt,« siger forstanderen ivrigt. »Se lige de øjne. Hvem kan modstå helt hvide øjne?«

»Men altså med en belastet fortid?«

»Han har trukket sig tilbage,« siger forstanderen. »Han overlevede udrensningsaktionerne i Harghita i august '92, vandrede sydpå og var væk i femten år.«

»Jeg bad ikke om et komplet cv,« siger basstemmen. »Jeg vil bare vide, om vi får ballade med ham.«

»Han er fredsommeligheden selv,« siger forstanderen.

Nogle øjeblikkes tavshed. Mander Petulengro synes, han kan registrere det bekræftende nik som en trykændring gennem den mørke luft.

»Ciprian tager sig af de økonomiske detaljer,« siger basstemmen, og et par af de tunge fødder går ud. Forstanderens nu betydelig fastere skridt følger efter. De forsvinder ud.

En kort raspen med blyanten, så nok et par skridt fremad. En monstrøs ånde, han har sat sig på hug, og så basstemmens forræderiske mildhed:

»Vi får ingen brok med dig, vel?«

»Jeg hedder Mander Petulengro,« siger Mander.

»Jeg er ligeglad med, hvad du hedder.«

»Du har altså købt mig nu?«

»Det er det sidste spørgsmål, du stiller, okay? Vi har købt et ret lovende vandhoved, en forkrøblet seksårig med dansesyge og en rigtig grim dværg. Og nu et usikkert kort, en blind mand med uhyggelige øjne, der vender det hvide ud. Kom så.«

Mens de tunge skridt nærmer sig, forstår Mander, at hans liv slet ikke sluttede i den her loppeseng. At alting nu endnu en gang ændrer sig. Han får en indskydelse og rækker hånden ud til venstre. Han mærker kurverne og ser pludselig Luminitsa i Sarajevo helt tydeligt for sig.

Ser på sin helt egen måde.

»I får en bonus,« siger han, netop som en meget tung hånd lægger sig på hans skulder. »Jeg er musiker.«

Der bliver stille et øjeblik. Hånden letter fra hans skulder.

Til sidst siger basstemmen:

»Musikanter skaffer vi andre steder fra.«

»Men ikke en blind musiker,« siger Mander og mærker hjertet hamre.

Tavshed igen. Af den slags som han har forstået betyder, at der udveksles blikke.

»Okay,« siger basstemmen, og dens indehaver rejser sig op, den dårlige ånde fjerner sig. »Okay, du får et minut. Kom så, bevis det!«

Mander Petulengro strækker sig efter guitaren. Han puster støvet af den. En stank af tungmetaller fylder hans næse, mens han lægger instrumentet til rette i skødet. Han kærteg-

ner kurverne blidt, og denne gang slipper han ikke sit indre billede af Luminitsa i Sarajevo.

Sit helt eget billede.

Da han slår den første akkord an, slår hans hjerte helt roligt. Og det er lyst som en almindelig februar eftermiddag.

Kontakt

HAAG-AMSTERDAM, 28. JUNI

Skyggerne virkede så fremmede, da det skarpe sommerlys skar sig ind gennem vinduerne til Europols hovedkvarter i Haag og syntes at sætte hvert eneste lille støvkorn i spin. Det var ikke længere de samme skygger.

I det hele taget var det en uventet *ensom* fornemmelse at gå gennem Opcops lokaler. Det var de samme rum og samtidig slet ikke. Der var det åbne kontorlandskab, der var mødekrogen, som gik under betegnelsen Whiteboarden, der var konferencesalen med det sakrale kælenavn Katedralen, og der var Paul Hjelms eget chefkontor, med vinduer både ind mod kontorlandskabet og ud over Raamweg mod Haag. Da han nu så ud over byen fra det helt tomme chefkontor, mente han at kunne skimte de asymmetriske konturer af Europols nye hovedkvarter et par kilometer borte, på den anden side af den lille skovpark Scheveningse Bosjes.

Det var de sidste, skælvende dage. Flytningen var i praksis allerede overstået, ikke mindst fordi dele af gruppen hele tiden befandt sig i Amsterdam, på en personaleintensiv overvågningsopgave. Lokalerne var tomme. I kontorlandskabet, der havde været ramme om så meget spildt hovedbrud de seneste år, var der ikke en computer, ikke en stol, ikke engang et skrivebord. Whiteboarden udmærkede sig nu mest ved fraværet af netop whiteboard; den elektroniske whiteboardtavle var allerede blevet flyttet. Katedralen så krigshærget ud, omkranset af syvogtyve gabende huller, hvor de tv-skærme, der forbandt gruppen med de nationale repræsentanter i samtlige EU's syvogtyve medlemslande, engang havde siddet. Og chefkontoret var lige så tomt som Paul Hjelm selv.

Men på en god måde.

En æra var slut. En ny ville tage sin begyndelse. Og den ville begynde på den bedst tænkelige måde.

Han gik hen mod udgangen. Da han vendte sig om mod det åbne kontorlandskab, slog det ham, at det formodentlig var allersidste gang, han så det. Han stoppede op et øjeblik og indsugede erindringen om de måske vigtigste år i sit professionelle liv.

Og de ensomste i sit private.

Men ikke ret meget længere. Mens han kørte nordpå mod Amsterdam, steg forventningerne på nærmest pubertær vis. En rent kropslig lykke fyldte ham de halvtreds kilometer på motorvejen, og da han drejede af i kommunen med det sælsomt rytmiske navn Haarlemmermeer, gav hjertet sig også til at slå i en anden takt. En mere rytmisk.

I Haarlemmermeer ligger en af Europas største lufthavne, og det var inde i Schiphol, lige foran ankomstdørene, han følte, at hans liv startede forfra. Anden halvdel af en epoke tog sin begyndelse, i samme nu han fik øje på hende. Lille, mørk, uanselig, men der udgik et lys fra hende, som overvældede ham, da hun også fik øje på ham. Da smilet brød igenem.

I det øjeblik kom både Paul Hjelm og Kerstin Holm hjem.

Normalt havde de ingen problemer med at tale med hinanden, snarere med at holde op med at tale, men nu var det faktisk svært at finde den rigtige formulering. Ethvert ord, som blev sagt, ville virke banalt. Altså lod de stort set være med at sige noget, indtil han havde lempet hendes kufferter ind i bagagerummet, og de sad side om side på forsædet. Så tillod de sig et kys. Et langt kys.

Hvorefter hun rømmede sig:

»Jeg skal hilse fra Jorge og sige tak.«

»For hvad?« udbød Paul Hjelm og startede bilen.

»For at han får lov at være lidt chef igen.«

Hjelm brast i latter.

»Du bliver til gengæld ikke den mindste smule chef.«

»Det kan jeg nok godt leve med et par uger,« sagde Kerstin Holm og smilede.

Derefter tav de lidt igen. Den gode form for tavshed.

Ud for Rembrandtpark sagde Kerstin:

»Ambassade Hotel, sagde du ...?«

»Herengracht,« nikkede Paul. »En lille suite ud til kanalen.«

»Luksus,« smilede Kerstin. »Men ...«

»Men hvad?«

»Det lød, som om du havde et 'men' på tungen.«

»Har du aldrig overvejet at blive detektiv?«

»Altså ikke direkte til Herengracht, først til Lauriergracht?«

»Har du noget imod det? Det er kun nogle få hundred meter fra hotellet. Bare et hurtigt tjek. Så får du også set stedet *live*. Og desuden mødt vores nye medlemmer.«

»Hvoraf den ene nærmest arbejder i døgndrift, så vidt jeg har forstået.«

»Adrian, ja. Vi har ekstremt meget brug for ham lige nu. For at undgå eksterne tolke.«

Kerstin Holm nikkede. Nej, hun havde ikke noget imod det, hvordan skulle hun kunne have det? Sagen var bare, at hun havde håbet på noget andet. Så hurtigt som muligt. Måske i et overdådigt hotelbadekar.

Bilkørsel inde i Amsterdam var altid et voveligt forehavende. Et kronisk, ensrettet trafikkaos, sporvogne der pludselig dukker op ud af det blå, cyklister der har afskaffet alle færdselsregler – og dertil de smalle veje langs alle kanalerne, alle disse *grachten*, som er så svære at kende forskel på.

Lauriergracht var en af de korteste. Og smalleste. Man kunne sagtens sidde i en lejlighed på den ene side af kanalen og kikke over i en på den anden. Desuden var der en bro lige ved siden af. Om nødvendigt kunne man på få sekunder spæne over på den anden side og slutte sig til det andet team, som allerede sad i en lille lejlighed i ejendommen overfor. Lige under den overvågede.

Det var, hvad Kerstin Holm instinktivt konstaterede, inden

de begav sig ind i bygningen via en sidegyde og overlod den groft ulovligt parkerede bil til sin skæbne.

Der lugtede af fugt på grænsen til mug inde i den højsommervarme trappeopgang, og hun fulgte sin normalt så aleneboende samlever en etage op ad den smalle sekstenhundredtalstrappe til en dør med navnet Bezuidenhout på.

Gamle fru Bezuidenhout havde det sidste par uger været indkvarteret i en betydelig mere luksuriøs bolig på Jan Luijkenstraat. Og den treogfirsårige skibsrederens enke ville næppe have kunnet genkende sin lejlighed. Den var spækket med diverse former for overvågnings- og aflytningsudstyr, som Kerstin Holm ikke gad prøve at identificere nærmere lige nu. Hun brugte i stedet sin identifikationsevne på at indkredse identiteten af den pilskaldede mand, der lå og flød i en malplaceret feltseng i den store stue. Han havde et trådløst headset på hovedet og slog øjnene op, som om han var blevet grebet i noget pinligt. Nærmere bestemt i at lukke dem i. Mens han satte sig op i den vakkelvorne seng, blev Kerstin Holms blik trukket hen mod vinduet. En stor, mørk kvinde så op fra noget, der lignede en stjerneikkert, og kikkede forundret på de nyankomne. Så rettede hun ryggen, smilede bredt og sagde:

»Chef. Og inspektør Holm, formoder jeg?«

»Vi har vist højst mødt hinanden digitalt,« sagde Kerstin Holm og rakte hånden frem. »Corine Bouhaddi, ikke sandt?«

»I egen høje person,« sagde Bouhaddi og rystede Holms hånd med noget, der nærmest måtte betegnes som et jerngreb.

Mens Bouhaddi satte sig hen til et stort skrivebord med seks-syv computerskærme og tastaturer, var det lykkedes den skaldede at komme op af den balstyriske feltseng og hen til dem.

»Adrian Marinescu,« sagde han og trykkede Holms hånd. »Og chef, jeg beklager, hvis det så ud, som om jeg sov. Det gjorde jeg ikke.«

»Det er okay,« sagde Hjelm. »Du har knoklet hårdt på. Altså nul aktivitet lige nu?«

Marinescu rystede på hovedet, justerede headsettet, som var gledet ned, så det sad lidt på skrå på hans tilsyneladende porcelænsglatte isse, og sagde:

»Ikke den sidste times tid godt og vel.«

»Men det ændrer sig måske nu,« sagde Bouhaddi og klikkede på et par taster. »Det var derfor, jeg havde fat i kikkerten. Noget, der umiskendeligt ligner et *cykelbud*, er på vej ind.«

Marinescu sukkede let og sagde:

»Jeg er klar.«

Bouhaddi klikkede på nok et par taster. På en af skærmene så man cykelbuddet komme op ad en trappe, rode i sin store skuldertaske og ringe på en dør med et lille skilt, der forkyndte »U.M.A.N. Imports«. På en skærm ved siden af rejste to store mænd sig fra en sofa og knappede deres alt for tykke jakker op. Imellem dem smuttede en tredje mand hen og trykkede sig ind mod væggen ved siden af yderdøren. Den ene af de store mænd dækkede den anden, som gik hen til døren og kikkede ud gennem dørspionen for derefter at holde pistolen om bag ryggen og lukke op med venstre hånd. Han tog imod en boblekuvert i C5-format og kvitterede elektronisk, stadig med venstre hånd. Cykelbuddet sprang ned ad trappen i bedste cykelbudstil, og den store rakte kuverten til manden ved siden af døren, som trådte ud af billedet med den. Bouhaddi klikkede hurtigt på en tast, og manden kom til syne igen fra et helt andet loftsperspektiv, idet han satte sig til rette bag et skrivebord med et par computere og anbragte boblekuverten i et mærkeligt apparat. En lysstreg gled hen over kuverten, to gange, og manden granskede en af computerskærmene. Så sprættede han kuverten op og ytrede med basstemme noget på et sprog, der mindede Kerstin Holm om en form for plumpt italiensk. Lyden var ret svag, men Adrian Marinescus øjeblikkelige simultantolkning på velmoduleret østblokengelsk var desto stærkere:

»‘Nu skal vi se, om de har fået styr på skidtet. Jeg er allerhelvedes træt af Skandinavien. Skide fedtsyle. Og i Grækenland mangler selv overklassen jo knaster lige nu.’«

To grynt fulgte i kanon; de gjorde det muligvis ud for latter. Manden tog et ark papir ud af boblekuverten, foldede det ud og læste. Han nikkede, men sagde ikke noget.

»De gør *meget lidt* digitalt eller over mobilen,« sagde Bouhaddi. »Vi tænker, de forsøger at minimere aflytningsrisikoen.«

»De aner vel aldrig uråd?« sagde Holm.

»Det er der ingen tegn på,« sagde Hjelm. »Det virker mere som en generel sikkerhedsforanstaltning.«

»Hvad med at snuppe cykelbuddet?«

»Leverancerne foregår på en fandens masse fantasifulde måder,« sagde Bouhaddi, »og desuden er der absurd mange cykelbudfirmaer i Amsterdam. Vores dristigste træk var, da en af vores mænd på den anden side af gaden fysisk stoppede et cykelbud og affotograferede papiret. Var det ikke dig, Marek?«

På en tredje skærm tonede Marek Kowalewski frem. Han sad ved et betydelig mindre skrivebord i noget, der lignede et betydelig mindre rum end enkefru Bezuidenhouts elegante dagligstue, rettede sit brede, rødmosede ansigt mod computerens kamera og sagde forbløffet:

»Sikke mange I er.«

»Gæsteoptræden,« sagde Hjelm.

En person kikkede ind fra siden, et sydlandsk kvindeansigt med fine træk, som Kerstin Holm ikke kendte. Men hun var klar over, at det var Donatella Bruno, tidligere leder af Opcops nationale enhed i Rom, Italien, der til sidst havde ladet sig overtale til at flytte fra det meteorologisk varme Rom til det professionelt hotte Haag. De præsenterede sig hurtigt, inden Kowalewski fortsatte:

»Ja, det var mig, der gjorde det. Jeg holdt cykelbuddet tilbage, inden han nåede ind i opgangen. Jeg trak ham om i gyden, åbnede forsigtigt en lignende boblekuvert og affotograferede papiret. I har en kopi på jeres computere. Bagefter var det med at lukke kuverten, så den så ud, nøjagtig ligesom før.«

»Som du så, gennemlyser de jo altid kuverten, inden de åbner den,« sagde Bouhaddi. »Men vi ved ikke, præcis hvad det er, de leder efter.«

»Min største bekymring var dog,« sagde Kowalewski fra skærmen, »at buddet skulle pisse i bukserne af skræk, da skurkene åbnede døren. Men det virkede. De fattede ikke mistanke. Det er imidlertid ikke en fremgangsmåde, der er nogen fremtid i. Alt for risikabelt.«

»Her er papiret,« sagde Bouhaddi og kikkede et foto frem på en fjerde skærm. »I kode, som du ser. Vores eksperter har siddet med det en uge og stadig ikke knækket koden. To dele, noget der ligner en sammenhængende tekst, og så noget der mere minder om en liste.«

»Men hvad *tror* I, det handler om?« spurgte Holm og granskede den håndskrevne bogstavkodes uigennemtrængelighed.

»Det er formentlig situationsrapporter fra de forskellige grene rundt om i Europa,« sagde Hjelm. »Tildragelser, problemer, indtægter og ikke mindst nyrekrutterede – de ekspanderer jo forbavsende hurtigt. Og måske også en operativ plan.«

»Jeg fatter stadig ikke, hvordan man kan tjene så mange penge på tiggere,« sagde Kerstin Holm oprigtigt.

»Dels kan man nok rent faktisk,« sagde Donatella Bruno fra skærmen. »Vi er ret gavmilde i de katolske lande, og til forskel fra Skandinavien er vi stadig mest til kontanter.«

»Så det er ikke, fordi skandinaver er nogle 'skide fedtsyle'?« indskød Hjelm med stilren selvironi.

»Nej, det skyldes snarere jeres ulastelige lutheranske arbejdsmoral,« sagde Kowalewski med en meget neutral form for ironi.

»Dels,« fortsatte Bruno, »har vi jo for første gang solide indicier på tiggerbandens forbindelser til mere omfattende menneskehandel. Og måske til en større kriminel organisation.«

»Hvordan og hvilken står dog stadig hen i det uvisse,« sagde Hjelm, »og det er derfor, vi sidder her.«

»Hvis jeg var chef,« sagde Corine Bouhaddi med et sødt smil, »ville jeg tøve lidt med at bruge ordet 'vi'.«

Kerstin Holm tog til sin forbløffelse sig selv i at grine højt. Hun forsøgte hurtigt at råde bod på fadæsen ved at spørge:

»Og de er rumænere, siger I?«

»Bukarestdialekt,« nikkede Adrian Marinescu. »Og tiggerne selv er også så godt som alle sammen rumænere. Men romaer. Sigøjnere, som man også kalder dem, roma-musikanter og mere eller mindre handicappede romaer. På nuværende tidspunkt finder man dem i hver eneste europæiske storby. Vi taler om titusinder af mennesker, der mere eller mindre lever som slaver.«

»Romaer fra Rumænien,« sagde Holm.

»Jeg ved godt, hvad du tænker nu,« sagde Marinescu lidt mere iltert. »Men vi må ikke glemme, at Rumænien har Europas suverænt største population af romaer, lidt afhængigt af om man regner Tyrkiet med til Europa. Halvanden million, ifølge præsident Basescu. Det er ikke, fordi vi er specielt racistiske.«

»Lad os lade det ligge til en anden gang,« sagde Hjelm udglattende. »Vi skal videre.«

»Er konferencen allerede begyndt?« spurgte Bouhaddi.

»Nej,« sagde Hjelm. »Den bliver skudt i gang i aften med en banket et sted her i omegnen af Amsterdam.«

»Vi skal bo på hotel,« sagde Holm. »Det er sikkert flere måneder siden, jeres chef har gjort rent i sin ungarlehybel.«

»Konference?« sagde Marinescu lidt roligere. »Undskyld, jeg har siddet isoleret her i fjorten dage ...«

Paul Hjelm uddybede:

»Forud for den officielle indvielse af Europols nye hovedkvarter bliver der afholdt en tredageskonference, 'European Police Chiefs Convention', i nævnte hovedkvarter. Den slutter med indvielsen første juli. Det er først den dag, hele Opcop er inviteret med. Altså dem af jer, der ikke sidder her.«

De tog afsked og drog af. Der sad en bødeseddel på bilen, da de kom ned i smøgen. Paul Hjelm puttede den ind i hand-

skerummet, hvor Kerstin Holm mente at kunne se et stort antal lignende sedler.

»Amsterdam,« sagde Hjelm bare og gassede op.

Herengracht lå i nabolaget. Det blev en kort biltur, og til deres åbenlyse forundring fandt de en parkeringsplads inden for gåafstand. De fik deres værelse, ganske rigtigt en lille, smagfuldt indrettet suite med flere store vinduer ud til Heren-gracht. Uden så meget som at trække de tykke gardiner for omfavnede de hinanden temmelig uhæmmet. Mens tøjet røg af, sagde Kerstin Holm:

»Hvad siger du til et bad?«

»Meget gerne,« sagde Paul Hjelm.